

Betragtning er gaaet lidt videre, end Lovforslaget oprindeligt har haft i Sinde, at man har været lidt mere moraliserende, end Lovforslaget oprindeligt har været, men det er jo ingen Skade til, at en Lov er saa moralsk som muligt og arbejder paa at gøre Folk saa moralske som muligt. Jeg tror nok, det er den almindelige Opfattelse i Udvalget, at man forstaar de to første Stykker i § 3 saaledes, at det første Stykke særlig omhandler Varens Navn, de Tilfælde, hvor en oprindeligt Stedbetegnelse nu er bleven Navnet paa Varen, altsaa f. Eks. Cognac o. s. v., hvorimod det 2det Stykke i samme Paragraf nærmest omfattede, hvad der i øvrigt staar paa vedkommende Etiketter paa Varen el. lign., og det er netop ud fra denne Betragtning, at man har stillet Vædringsforslaget under Nr. 5. Det er altsaa slet ikke med Hensyn til Varens Navn; der kan godt staa paa Varen: Stout, Dowlas osv., den Sag er ordnet i 1ste Stykke af Paragraffen, men nu tænker man sig en Etikette, der i det hele taget kun indeholder engelsk Sprog, som er sat paa en Vare, der er produceret her i Danmark, saa er det ikke sandsynligt, at Køberne kommer til at tænke sig, at det er en dansk Vare, han køber, men det er rimeligt, at han tænker sig, at det er en engelsk Vare. Derved vil der kunne stikkes ham Blaar i Øjnene, og han vil blive ført bag Lyset. Naar nu vor Vædring lyder saaledes: „For Varens Vedkommende, producerede i Danmark, maa dog ikke kun benyttes fremmed Sprog“, betyder det jo saa meget som, at man ikke maa nøjes med paa en dansk Vare at have en Etikette, som foruden selve Varebetegnelsen, der godt kan være paa et fremmed Sprog, kun indeholder fremmed Sprog. Der skal staa, at det er dansk Produkt eller paa en eller anden Maade en Benævnelse paa Dansk, hvorudaf det kan fremlyse for Køberne, at det er en dansk Vare, han køber. Hvad den højtærede Minister anførte om bayersk *Ol* Pilsner *Ol*, vil slet ikke saa nogen Anvendelse. Der staar jo dansk paa de allerfleste Etiketter af denne Art, der staar Tuborg og Carlsberg paa den ene og den anden, og det er jo Betegnelser paa danske Steder, saa der kommer altsaa Vædringsforslaget ikke til Anvendelse.

Med Hensyn til den højtærede Ministers sidste Udtalelser om Vædringsforslag under Nr. 8 til § 6 tror jeg paa Udvalgets, i alt Fald paa Udvalgets Flertals Vegne, at kunne sige, at man er villig til at optage Sagen til Drøftelse mellem 2den og 3dje Behandling, og hvis der mulig kunde stilles et Vædringsforslag dertil af den højtærede Minister, var der Sandsynlighed for, at man kunde

føre Paragraffen med dette Vædringsforslag ind i Loven ved 3dje Behandling.

Det ærede Medlem fra Ringkøbing (F. C. Christensen) kommer jeg ogsaa til at svare, skønt hans Spørgsmaal ikke er noget, der særlig vedrører urigtige Varebetegnelser. Jeg glædede mig over det ærede Medlems gode Sukommelse, at han har haft mig i saa velvillig Grædring fra Lovforslaget om Afgang til Kirker, tror jeg. Det kan gerne være, at det, som det ærede Medlem omtalte, ikke er udmærket dansk, det vil jeg indrømme, men jeg tror dog ikke, at det kan maale sig i Sletted med det Dansk, jeg tillod mig at rette den Gang. Men nu have vi gensidig rettet hinanden, og det er jo altid en god Ting at kunne hjælpes ad i denne Verden.

Frier: Jeg vil blot samtidigt med, at dette Spørgsmaal omhandles, henlede Opmærksomheden paa, om der dog ikke kunde være Anledning til inden 3dje Behandling at omarbejde 2det Stykke til § 3. For det første forekommer Sproget mig at være meget indviklet, naar der staar: „Anvendelse paa Varer, deres Etiketter, eller Indpakning af fremmed Mønt, Maal eller Vægt eller Anvendelse af et andet Sprog end det, der benyttes i det Land, hvor Varerne ere frembragte, eller hvorfra Varerne ere indførte, skal ikke“ o. s. v. Det er vanskeligt at hitte ud af Forbindelsen mellem alle disse Præpositioner og de Ord, der styes af dem. Men dernæst forekommer det mig ogsaa, at Ordene „fremmed Mønt“ ere meget utydelige i denne Sammenhæng. Nærmest ligger det jo at mene, at fremmed Mønt er den, som ikke er gangbar heri Landet, men det er næppe det, der er Meningen. Jeg antager, at Meningen maa være al anden Mønt end den, der bruges paa det Sted, hvor Varen frembringes, men det tror jeg ikke, ligger deri. Det skalde vel hedde: „af anden Mønt, Maal eller Vægt eller af et andet Sprog end det, som benyttes i Landet“ o. s. v. Disse Utydeligheder og indviklede Sprogbygninger anbefaler jeg altsaa Udvalget at tage op inden 3dje Behandling.

Judenrigsministeren (Hørring):

Jeg skal blot over for den ærede Ordfører tillade mig at bemærke, at han ganske sikkert har forstaaet § 3 mindre korrekt. § 3, første Stykke, angaar kun det Tilfælde, at Varens Frembringelsessted, altsaa det urigtige Stednavn, er gaaet over til at angive Varens Art og Tilvirkningsmaade, altsaa i et saadant Tilfælde som Cognac o. s. v., men derimod er andet Stykke af almindeligt Indhold. Det gaar ud paa at sige, at Anvendelse af